

La definició del valencià com a "idioma" en l'Estatut recentment pactat pel PP i el PSOE posa punt i final a falses expectatives de consens que se'ns havien venut en els últims temps en relació al desbloqueig del conflicte lingüístic. Un circ. La definició de valencià com a idioma, elevada a la categoria de llei contra tot rigor científic i, més encara, contra la voluntat de milers de valencians, esgarra per complet la fragilíssima baralla amb què havien començat a jugar els respectables membres de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua; per cert, una entitat que, a partir d'ara, probablement serà rebatejada com a "*Academia del Idioma Valenciano*", per a ser coherents amb les cooficialitats del restaurat Estatut.

El pacte del PP-PSOE sobre el nou estatut valencià és, clar i ras, un atemptat a la unitat de la llengua. Un més. Era d'esperar que el PP tractara de dur la denominació d'idioma al text estatutari, però estava per definir el funambulisme del PSOE, que havia començat a contemplar les esmenes dels partits minoritzats i que per fi ha triat, a pocs mesos dels comicis, tornar a la mar de la deriva. Pla ha volgut -i no ha sabut- jugar a dues bandes, molt possiblement a la recerca de vots perduts entre el nacionalisme adjacent, però els ha acabat de perdre tots. Tota la gent que parlem català, en el dialecte que siga, no li perdonarem mai que s'haja convertit en còmplice del secessionisme lingüístic que la dreta espanyola tan afanyosament fomenta en el País Valencià.

Una vegada més la llengua s'ha utilitzat com a moneda de canvi entre els comerciants de la hipocresia. Fins a quan? El conflicte lingüístic com a negoci polític té ja garantia estatutària durant uns quants anys més.